

Sygn. akt IV U 103/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Zalasinski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2018r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania M. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 24 stycznia 2018 r. (Nr (...)) i z dnia 29 grudnia 2017r. (Nr (...))

w sprawie M. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżone decyzje i ustala M. R. prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2017r.

Sygn. akt IV U 103/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. (znak: (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił M. R. prawa do emerytury, gdyż ubezpieczony do dnia 1 stycznia 1999r. nie osiągnął 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnych charakterze.

Decyzją z dnia 24 stycznia 2018r. (znak: (...)) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r. poz. 1383 ze zm.), przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponownie odmówił M. R. prawa do emerytury wskazując, iż na dzień 1 stycznia 1999r. nie udowodnił okresu 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołania od w/w decyzji wniósł ubezpieczony M. R. wnosząc o zaliczenie okresu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w S. od 6 września 1977r. do 30 czerwca 1992r., a także w (...) Wytwórni (...) w S.

od 21 lutego 1994r. do 28 lutego 2002r. W powołanych zakładach pracy ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony (odwołania ubezpieczonego, k.1 i 12-15 akt sprawy).

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie powołując argumentację zawartą w zaskarżonych decyzjach (odpowiedzi organu rentowego na odwołania k. 2-4 i 18-20 akt sprawy).

Sprawa z odwołania ubezpieczonego M. R. od decyzji z 24 stycznia 2018r. prowadzona pod sygn. akt IV U 103/18 została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą IV U 104/18 od decyzji z 29 grudnia 2017r. i prowadzona w dalszym ciągu pod sygn. IV U 103/18.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. R., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 27 listopada 2017r. wniosek o przyznanie prawa do emerytury (wniosek k. 1-3v akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych dokumentów, organ rentowy uznał za udowodniony staż ubezpieczeniowy M. R., uzupełniony pracą w rolnictwie w wymiarze 25 lat. Nie uznał żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. organ rentowy odmówił przyznania M. R. prawa do emerytury wskazując, iż na dzień 1 stycznia 1999r. nie legitymuje się 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (decyzja z 29 grudnia 2017r. k. 22 akt emerytalnych). Po ponownej analizie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy, w tym świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 17 stycznia 2018r. wydanego przez (...) Wytwórnice (...) w S., organ rentowy w dniu 24 stycznia 2018r. wydał drugą zaskarżoną decyzję. Organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w wieku obniżonym, wskazując na niespełnienie przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 1999 r. przesłanki 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Jednocześnie poinformowano ubezpieczonego, iż do pracy w warunkach szczególnych zaliczono okres zatrudnienia w (...) Wytwórni (...) w S. od 21 lutego 1994r. do 31 grudnia 1999r., tj. okres 4 lat, 10 miesięcy i 8 dni (decyzja z 24 stycznia 2018r. k. 25 akt emerytalnych, świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z 17 stycznia 2018r. k. 23 akt emerytalnych).

Ubezpieczony M. R. w okresie od 6 września 1977r. do 30 czerwca 1992r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w S.. Ubezpieczony, początkowo został zatrudniony na stanowisku pomocnika murarza. W dniu 2 stycznia 1978r. ubezpieczony został przeniesiony na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego (angaż oraz umowa o pracę z 6 września 1977r., a także angaż z 2 stycznia 1978r. – akta osobowe ubezpieczonego). We wskazanym zakładzie pracy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Innych prac wówczas nie wykonywał.

M. R. nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego, aktach sprawy, aktach osobowych, a także na podstawie zeznań ubezpieczonego oraz świadków I. W. i B. P. (zeznania świadków k.32v akt sprawy, zeznania ubezpieczonego k. 40-40v akt sprawy).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego M. R. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 poz. 887 j.t.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999 r., osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl powołanego

wyżej art. 32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało ustalenia, czy ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. legitymuje się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Poza sporem pozostawało, że wnioskodawca osiągnął wymaganą ustawą wiek 60 lat w dniu 24 lipca 2017r., spełnił przesłankę „ogólnego” stażu pracy, wykazując 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jak również nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił, że ubezpieczony będąc zatrudnionym w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w S. od 2 stycznia 1978r. do 30 czerwca 1992r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Potwierdziły to zeznania ubezpieczonego, a także świadków I. W. i B. P.. Zeznania te są w pełni wiarygodne i spójne, a także korespondują z dokumentami zgromadzonymi w uzyskanych przez Sąd aktach osobowych M. R.. Ubezpieczony w spornym okresie jeździł samochodem marki S., J., J., S.. Innych prac wówczas nie wykonywał. Powyżej wymieniony okres zatrudnienia ubezpieczonego podlegał zaliczeniu do pracy w szczególnych warunkach, gdyż odpowiada rodzajowo pracom określonym w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w którym w wykazie A Dziale VIII pod poz. 2 ujęto prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Tym samym zaliczenie okresu zatrudnienia od 6 września 1977r. do 30 czerwca 1992r., na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego na dzień 1 stycznia 1999r., daje ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Całokształt okoliczności niniejszej sprawy pozwolił zatem uznać, że M. R. w momencie złożenia wniosku o emeryturę spełniał wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do tego świadczenia określone w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżone decyzje i ustalił ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 1 listopada 2017r.